

A mentis elatione cadere credit, qua sibi iam sanctus videtur; & supra pinnaculum templi constituto ait: Si filius Dei es, vulte te deo sum. Scriptum est enim; Angelis suis mandauit de te, & in manibus tollent te, ne forte offendas ad lapidem pedem tuum. Cumque etiam humilem esse deprehendisset, adhuc avaritia animum pulsat, ostendensque ei regna mundi & gloriam eorum: Hæc omnia tibi dabo, inquit, si cadens adoraueris. Cum autem, & hoc incassum sualasset, iam omni vincendi spe amisa reliquit eum; & Angeli accelerant, & ministrabant ei. Angelico ergo ministerio honorari dignus erit, qui diabolum vicerit, non tam per potentiam, quam (Christi exemplo) per Scripturam. *Idem.*

B **D. PAULVS** Apostolus à fathana verbera sustinuit, neq; hoc sine Domini voluntate. Sed ne magnitudo reuelationum, inquit, extollat me, datus est mihi stimulus carnis meæ, angelus fathanæ qui me colaphizet: Propter quod ter Dominum rogavi, vt discederet à me, & dixit mihi: Suffici tibi gratia mea: nam virtus in infinitate perficitur. Qui Apostolo gratiam dederat, dedit & stimulum. Nulla enim potest esse victoria, ubi nulla est pugna: Non coronabitur, nisi qui legitime certaverit. Regnum ergo Dominum, non vt submoueat nobis tentatorem, sed magis vt suppedet vincendi facultatem. *Idem.*

NATHANÆL anachoreta, solitudinis pertæsus, cellam sibi proximè pagum constituerat. Ibi dæmon forma supra modum fœda terribilique ei apparens, ac flagellum manu concutens, circumstrepere ferociter coepit, vt pauefactum inde abigeret: insuper iactabundus, quod etiam prius habitaculum eum deferere compulisset. Quod vt audiuit Nathanael, ne qua in re de se gloriari diabolus posset, ad desertum reuersus, ita illic postea habitavit, vt de cellulæ sua septo annos septem & triginta pedem non exulerit. Sed rufum fathan fraudu illum aggreditur: agafoneum simulat, & a sellum panibus oneratum agens, dum sub onere lapsum attollere nititur, Nathanaelis epem in clamat. Sulpsenus ille restitit: charitas proximo auxiliu ferre stimulabat, propositi ratio exire dissuadebat. Dum autem quid factò opus esset, secum deliberat, venit in mentem, ne forte id, quod cernebat, diaboli ad fallendum fabrica esset, & vocanti respondit: Si Christianus es, Deum deprecare, & ipse adiuuabis te: si Christi aduersarius, indignus es cui succurratur. His dictis visio euaniuit. *Marulus.* At diabolus vicissim elenchum inferre poterat. Si Christi amicus es, fraterna charitate me adiuuabis: si inimicus, eiusdem erga peccatores clementiam imitando mihi benefacies.

ANTONIVM ALEXANDRVM abbatem ad eremum pergentem dæmones primum verberibus discidere. Semianimi refectus ad proximum vicum curandi gratia delatus est. Cumque aliquantulum conualuisse, rufum eodem se referri iussit, iterum verberari cædique paratus, si ita Domini ferret voluntas, nec villa vñquam diaboli iniuria proposito deterrendus. Hac animi constantia armatum, cum iam contingere nequisfimi spiritus non auderent, monitrolo diuerlarum imaginum facie metum illi incutere conabantur: ferarum more in eunjugientes, vulvantesque; ac simul serpentum fibillatibus perstridentes, rigib; ringentes, dentibus infrendingentes, toro oculorum aspectu scintillantes, & flammæ ore, naribus, aurib;que perlantes, nulla paurois omisla specie, qui terrere illum possent. Ceterum ubi fortissimum Christi militem neque ietus curare, neque tam horrendo tertiōque spectaculo quicquam commoueri vident: viatos se confessi, confusisque discellsere. Ille seruendi Deo semel iam suscepimus votum, magno constantiæ animo profectus est. *Marulus libro 5. capite 7. & Sabellicus libro 10. capite 3. ex Vincentij libro 14.* qui Athanasium huius rei auctorem facit.

Post hæc veterator spiritus, ne quid adhuc intentatum relinquaret, cogitationibus Antonij callide se inquinans, tanto solitudinis tædio animum eius pulsauit, vt ille quid iam agere deberet dubius, ad Deum exclamaret, dicens: En ego Domine Iesu, cupio his in locis tibi famulari, & nefcio quod me inimicum subinde rapit violenta mentis meæ enagatio. Hac dicenti, angelus monachali habitu iuxta apparuisse dicitur: & cum aliquandiu nunc genibus probolitus orasset, nunc surgens manibus fæccelas texuisset: ad Antonium conuersus dixisse: Ita & tu Antoni; Et hoc dicto ex oculis euaniuisse. Tali ergo precum laborisque vicissitudine deinceps vsus Antonius, diabolice molitionis tentamenta facile vicit: & cum mi-

nim esset otiosus, minimū in eum potuit inanis cogitatus & distraictio.

Idem dum verbera terrorsque perferret, lucem diuinitatis apparuisse ferunt, qua ex parte facti dæmones diffugere. Antonium vero eo splendore recreatum erexisse se, & quasi praesentem Dominum aspiceret, dixisse: Vbi eras: Responsum que accepisse: Aderam Antoni, sed eventum pugna tua praestolabar: quam quoniam imperterritus immotuque viriliter sustinuisti; manete victoria tua indeficiens in celo triumphus immarcessibilisque corona, præmiumque sempiternum *Idem.*

MACARIUS Alexandrinus abbas, multum à malis spiritibus infestatus est. Parem autem eorum terrori extitit vel inde constat, quod in gentilium sepulcro, nocte quamamato cippo decubante anus sit. Cumque ossa, super quæ iacebat, in vocem prorupissent, mansit immotus. Vox autem erat alteri respondentis, venire se nunc non posse: quod eius, quem super se habebat, pondere grauatus esset. Ad quem Macarius: Exi, atque ibi, si potes, inquit: ego hic pernoctabo. *Marulus ibidem, & Sabellicus libro 10. capite 3.*

Alias etiam terribilis dæmon falcam ferream manu vibrans, ac percussu similis, Eudem occurrit. Cumque nec sic eum tertere potuisse, superatum se fateri coepit: superatum tamen non vigilii, non ieuniis, cum & ipse dormiret, & comedenter, sed sola animi semper se submittentis humilitate. *Marulus.*

Iterum illi apparuit medici speciem præferens, multasque vitreas ampullas gerens: & quod pergeret interrogatus, quidve sibi vascula illa vellent: Ad proximum monasterium iter se habere, respondebat, vt fratribus singulis offerret potionis: eosque qui hauiissent, sibi obnoxios redderet. Non multo post Macarius inde reuertentem conspiciens, quid egisset, quæsivit: atque accepit, vnum dumtaxat ex fratribus illis Theotiscum nomine, ampulla veneno delinuit: anxiusque de fratri periculo, protinus monasterium adit, Theotiscum conuenit, inimici in eum captiunculas detegit. Ille his anaditis pauidus, quicquid mortiferum diabolo propinante gustaverat, repente corrigoendo feso, totum id euomere curauit. *Marulus.*

Multa ex pauescenda Hilarionem abbatem in soliditudine prope Gazam Palestina vincentem à fathana in deserto perpellum, *Heronymus in eius vita* tradit. Sapè enim nocte intempesta ab eo auditos infantum vagitus, balatus pecorum, mugitus bovm planctus quasi mulierum, leonus rugitus, murmur exercitus, & rursus variarum portenta vocum, & antè sonitu quam aspectu territus cedere. Denique ipsorum fronte crucis signo armata, sollicitè circumspectientem, splendente Luna vidisse currum directis equis super se iuovere. Cumque inclamasset Iesum, ante oculos eius in terra hiatum visus est descendisse. Postremò quoties illi, inquit, nude mulieres cubanti, quoties esuriuenti largissimæ apparuere dapes? interdum orantem lupus vulvulas & vulpecula gannis transfilii, psallente gladiotorum pugna spectaculum præbuit: & vnu quasi interfetus, & ante pedes eius corruens, sepulturam rogauit. Orabat semel fixo in tertam capite, & vt natura fert hominem, abducta ab oratione mens, nescio quid aliud cogitabat: insiliit dorso eius festinus gladiator, & latebra calcibus, ceruicem flagello verberans. Eia, inquit, cur dormitas? cachinnansque despicer, si defecisset, an hordeum vellet accipere, sciscirabatur. Dixeras enim ille quandoque corpori suo iratus quod se ad libidinem pronocaret. Ego te alessem non hordeo, sed paleis alam, ne calcites. *Idem ex D. Hieron. vide supra de eadem.*

Elphegus Cantuariensis Archiepiscops, cum ab infidelibus in carcere teneretur, & à diabolo in angelum transformato eductus, multum iam itineris vñā cum illo emensus esset; ambigere coepit, reprobine an boni angeli opera martyrium fugeret: Dümque id sibi ostendi Deum orasset, diabolus euaniuit. Itaque ad carcerem reuersus coronam accepit martyrii. *Idem.*

Sozomenus narrat lib. 6. cap. 18. Apellem quandam monachum circa Achorim, in monasteriis Ægypti, multa edidisse miracula: & aliquando cum nocte operas fabriles fecisset, spectrum dæmonis forma pulcræ & exornatæ mulieris ei apparuisse, & ad libidinem incitasse. Sed illum candens ferrum ex camino arreptum, in faciem dæmoni impegnisse, atque ita